

USNESENÍ

Vrchní soud v Olomouci projednal ve veřejném zasedání, konaném dne 22. srpna 2018, v trestní věci obžalovaného Miloslava M. [redacted], narozeného [redacted], bytem [redacted], stíhaného pro trestný čin podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, **odvolání státního zástupce** proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5.12.2017, č. j. 50 T 10/2016-2290, a rozhodl takto:

Podle § 256 tr. ř. se odvolání státního zástupce zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 5.12.2017, č. j. 50 T 10/2016-2290, byl obžalovaný Miloslav M. [redacted] podle § 226 písm. c) tr. ř. zproštěn obžaloby pro skutek, jehož se měl dopustit tím, že

konal tak, aby dne 9.12.2010 v Jihlavě, Masarykovo náměstí 5 u Energetického regulačního úřadu (dále ERÚ) bylo vydáno rozhodnutí č. j. 12641-11/2010-ERU ze dne 9.12.2010, jež nabylo právní moci 9.12.2010, o udělení licence č. 111017396 na licencovanou činnost – výrobu elektřiny na dobu 25 let ode dne právní moci tohoto rozhodnutí pro fotovoltaickou elektrárnu APT POWER v obci Krupka, k. ú. Uncín u Krupky (dále jen FVE) a to tím způsobem, že opatřil ke správnímu řízení u ERÚ padělané a nepravdivé Sdělení Stavebního odboru Městského úřadu města Krupky č. j. OÚPASŘ/22649-2009/2680-2009/Šot datované dnem 19.5.2010 obsahující text vztahující se k předmětné FVE mimo jiné o tom, že stavební úřad „...nebude již vydávat stavební povolení, ohlášení stavby, či jiné opatření stavebního úřadu. Stavebník může na základě výše uvedeného územního souhlasu zahájit stavbu.“, přičemž toto Sdělení elektronicky odeslal dne 30.11.2010 v 17:30 hodin ze své e-mailové adresy [redacted] na e-mailovou adresu Alice F. [redacted] (dříve F. [redacted], nar. [redacted], a to [redacted], která toto sdělení elektronicky přeposlala dne 30.11.2010 v 17:32 hodin Ing. Lence R. [redacted] (nyní K. [redacted], nar. 17.1.1975, na její e-mailovou adresu uvedenou pod „Lenka R. [redacted]“ a následně Ing. Lenka R. [redacted] na základě plné moci, udělené obchodní společností APTPOWER, a.s., dne 1.12.2010 předložila ve vytištěné listinné podobě toto sdělení u ERÚ, dále obviněný Miloslav M. [redacted] opatřil ke správnímu řízení u ERÚ padělané a nepravdivé Sdělení Stavebního odboru Městského úřadu města Krupky č. j. OÚPASŘ/22649-2009/2680-2009/Šot datované dnem 6.12.2010 s textem, že mimo jiné „stavební odbor Městského úřadu města Krupky sděluje, že oznámené užívání stavby (dočasné) bere na vědomí“, přičemž toto Sdělení elektronicky zaslal dne 8.12.2010 v 19:10 hodin ze své e-mailové adresy [redacted] na e-mailovou adresu Alice F. [redacted] (dříve F. [redacted], nar. [redacted], a to [redacted], která toto sdělení přeposlala dne 8.12.2010 ve 20:28 hodin Ing. Lence R. [redacted] (nyní K. [redacted], nar. [redacted], na emailovou adresu pod „Lenka R. [redacted]“, ačkoli věděl, že tato úřední sdělení městského úřadu v Krupce nebyla tímto úřadem nikdy vydána, a takto činil s vědomím, že uvádí ERÚ neexistující skutečnosti a vytváří nepravdivý skutkový základ pro rozhodnutí, a tímto jednáním dosáhl vydání shora uvedeného úředního rozhodnutí ERÚ, které založilo společnosti APTPOWER, a.s., neoprávněný nárok na garantovanou výkupní cenu za výrobu elektřiny z fotovoltaických zdrojů, uvedených do provozu v roce 2010, a to s garancí po dobu 15 let od roku uvedení

zařízení do provozu jako minimální (§ 6 odst. 1 písm. b/ zákona č. 180/2005 Sb., zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, ve znění ke dni udělení licence) s maximem na 20 let (Příloha č. 3 vyhlášky č. 475/2005 Sb., k provedení citovaného zákona) a v důsledku uvedení ERÚ v omyl prováděly a provádějí níže uvedené subjekty k jejich škodě právně bezdůvodné majetkové dispozice, spočívající v peněžitých platbách, a to v peněžní částce 12.150 Kč za vyrobenou MWh po dobu 20 let (na základě cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 5/2009 ze dne 23. listopadu 2009), a to k tíži níže uvedených subjektů, jimž způsobil škodu: obchodní společnosti ČEZ Distribuce, a.s., které způsobil za období od 1.1.2011 do 31.12.2012 škodu ve výši 59.136.401,62 Kč, dále obchodní společnosti ČEZ Prodej, s.r.o. (která vstoupila do práv a povinností společnosti ČEZ Distribuce, a.s.), které způsobil za období od 1.1.2013 do 31.12.2013 škodu ve výši 31.313.150,34 Kč, obchodní společnosti OTE, a.s., jako operátorovi trhu, podle pozdějších právních předpisů, které způsobil za období od 1.1.2014 do 31.8.2015 škodu ve výši 64.528.997,30 Kč, přičemž za období od 1.9.2015 do 31.12.2030 by byla způsobena operátorovi trhu, společnosti OTE, a.s., další škoda ve výši 480.134.971,90 Kč,

v čemž byl spatřován trestný čin podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, dílem dokonáný, dílem ve stadiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, neboť nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný.

Podle § 229 odst. 3 tr. ř. byly poškozené společnosti ČEZ Distribuce, a.s., IČ: 24729035, se sídlem Děčín, Teplická 874/8, a OTE, a.s., IČ: 26463318, se sídlem Praha 8, Sokolovská 192/79, se svými nároky na náhradu škody odkázány na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Proti tomuto rozsudku ze všech k podání odvolání oprávněných osob, vymezených v ustanovení § 246 odst. 1 tr. ř. a § 247 odst. 2 tr. ř., podali opravný prostředek státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, pobočka Brno, a poškozená OTE, a.s. Odvolání státního zástupce směřovalo v neprospěch obžalovaného do samotného výroku o vině. V odůvodnění státní zástupce konstatoval samotný obsah jednotlivých důvodů, které nalézací soud vedly podle odůvodnění rozsudku ke zprošťujícímu výroku. Zdůraznil, že nalézací soud po vyhodnocení veškerých důkazů nevzal za bezpečně prokázané, zda to byl právě obžalovaný Miloslav M. [REDAKCE] kdo zaslal z e-mailové adresy [REDAKCE] v elektronické podobě dne 30.11.2010 v 17:30 hod. a dne 8.12.2010 v 19:10 hod. dvě zfalšovaná a nepravdivá sdělení Stavebního odboru městského úřadu Města Krupky s konkrétním číselným označením a uvedením data, přitom vycházel z tvrzení obžalovaného a svědků, že z počítače obžalovaného v kanceláři mohla tuto zprávu poslat jiná osoba a takto nebylo prokázáno, že obžalovaný uvedený skutek spáchal. Státní zástupce se s tímto skutkovým závěrem neztotožnil a v souvislosti s tím i s navazujícím závěrem právním. Podle státního zástupce lze souhlasit s dílčími skutkovými závěry nalézacího soudu tedy v tom směru, že k výpočetní technice obžalovaného v kanceláři mělo přístup více osob, které mohly získat dálkovým přenosem z tohoto počítače data. Tato skutečnost byla ovšem při hodnocení přeceněna a současně byly opomenuty další důkazy. Skutkový závěr soudu I. stupně byl opřen o vyhodnocení svědecké výpovědi Alice F. [REDAKCE] rozené F. [REDAKCE] (dále jen F. [REDAKCE]) jako osoby nevěrohodné, ovšem konkrétní hodnotící závěry jsou poměrně vágní, vycházející z části její výpovědi, které bezprostředně nesouvisí s podstatou skutku či meritem věci. Nebyl zjištěn a proveden žádný důkaz, který by výpověď svědkyně zpochybňoval v té části, která je podstatná, tedy ve vztahu k přeposílání elektronických souborů. Nebyl zjištěn žádný důvod či motiv, proč by Alice F. [REDAKCE] měla vypovídat nepravdu o skutkovém ději. Sama nebyla na výstavbě fotovoltaické elektrárny nijak majetkově či finančně zainteresována, ať jako vlastník, investor či stavitel. Naopak u obžalovaného Miloslava M. [REDAKCE] se dá nalézt jednoznačný motiv a zájem na tom, aby

FVE byla zprovozněna a získala licenci, pokud možno do konce roku 2010, aby mohla v budoucnu čerpat dotaci na výrobu solární energie. Obžalovaný byl totiž vlastníkem pozemku, na kterém byla tato FVE postavena. Parcelu prodal kupní smlouvou ze dne 24.7.2012 společnosti APT POWER, a.s. (správně a dále jen APTPOWER, a.s.), za částku 18 mil. Kč. Bylo tedy v jeho eminentním zájmu, aby na pozemku bylo instalováno zařízení, které bude generovat vysoký a stálý zisk a způsobí výrazný nárůst ceny pozemku. Tímto motivačním aspektem obžalovaného se soud I. stupně nijak nezabýval. Ve vztahu k hodnocení výpovědi svědkyně Alice F. [redacted] pak zdůraznil, že sám obžalovaný ve své výpovědi v přípravném řízení dne 27.1.2016 nepopřel, že by konkrétní dokumenty ze své e-mailové adresy sám zaslal a netvrdil, že by odeslání učinila jiná osoba. Podle státního zástupce neexistuje žádný prvek, který by dostával obžalovaného a svědkyni Alici F. [redacted] do zájmové kontrapozice. Nálezací soud zjednodušujícím a mechanickým způsobem svědkyni F. [redacted] označil za nevěrohodnou, aniž by tento závěr přesvědčivě odůvodnil a opřel o konkrétní skutečnosti. Vůbec se také nezabýval hodnocením výpovědi důležitého svědka Luboše M. [redacted], jenž byl akcionářem a aktuálně statutárním zástupcem a ředitelem obchodní korporace APTPOWER, a.s. Je tedy zřejmé, že tento svědek má eminentní zájem na tom, aby nebylo jak v trestním řízení, tak v případném správním řízení, zpochybněno udělení předmětné licence. Státní zástupce poukázal na obsah jeho výpovědi u hlavního líčení k vysvětlení nálezu padělaných listin při domovní prohlídce u obžalovaného s tím, že je měl mít z kopie spisu, který si vytvořil z dokladů od ERÚ, což považuje za rozporné s obsahem následného zjištění na dotaz u Energetického regulačního úřadu, z něhož vyplývá, že do správních spisů tento svědek nahlížel teprve dne 18.5.2017 a dne 10.10.2017. Z toho dovodil, že svědek do příslušného správního spisu nahlédl až dlouhou dobu poté, co byla v trestním řízení realizována domovní prohlídka dne 12.5.2015 u obžalovaného, v rámci níž byly tyto doklady nalezeny. Podle státního zástupce svědek evidentně před soudem vypovídal nepravdu s motivem a cílem obžalovanému pomoci a z žalované trestné činnosti jej vyvinít. To ovšem soud I. stupně ve svém odůvodnění pominul s tím, že samotný přípis ERÚ neobsahoval informaci o tom, že si ze spisu někdo jiný pořizoval kopie. Státní zástupce zmínil obsah formulované žádosti k poskytnutí informací i ve vztahu k tomu, zda si někdo pořizoval ze spisu výpisy či kopie listin a vzhledem k formulaci odpovědi ERÚ lze dovodit, že tomu tak nebylo a soud předloženému vyjádření dal zcela jiný obsah. Ve vztahu k takovému závěru poukázal na konkrétní rozhodnutí Ústavního soudu o porušení zásady zákazu deformace důkazů.

3. Podle státního zástupce pak soud I. stupně nesprávně vyhodnotil důkaz o odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu konkrétního telefonního hovoru mezi obžalovaným a Ing. Lenkou K. [redacted] rozenou R. [redacted] (dále jen R. [redacted]) ze dne 22.4.2015 ve vztahu ke komunikaci o dřívějším trestním stíhání obžalovaného, neboť z ničeho nevyplývá, že by obžalovaný dal najevo, že by se měl dopustit něčeho, v čem by mohl být spatřován trestný čin. Podle státního zástupce, s ohledem na informaci o předchozím pravomocném rozhodnutí obžalovaného pro trestný čin podvodu a inkriminovaný telefonní hovor, lze vyložit tak, že obžalovaný měl evidentní zájem se se svědkyní Ing. Lenkou R. [redacted] setkat a vyptával se jí, co policie zjišťovala, z čehož dovodil jedinou skutkovou verzi, že obžalovaný vyslovuje obavu o to, aby nebyl trestně stíhán, jak se již jednou stalo. Soud I. stupně uvedl, že zájmový telefonní hovor neprokazuje tuto dle názoru státního zástupce logickou verzi a výklad skutkového děje a sám nenabídl jakýkoliv jiný logický výklad. V návaznosti na to také poukázal na výpověď svědka Ing. Jana K. [redacted] o tom, že obžalovaný i svědek M. [redacted] chtěli vědět, co svědek ve věci vypovídal. Státní zástupce také zdůraznil, že v řízení před soudem I. stupně opakovaně podal návrh na pokračování výslechu svědkyně Alice F. [redacted] která, byť byla zevrubně vyslechnuta, nevyjádřila se jasně a zřetelně k tomu, zda a případně koho požádala o předložení inkriminovaných listin, které Ing. Lenka R. [redacted] požadovala.

k doložení do správního spisu ERÚ. Obecně pak podle odvolatele soud I. stupně porušil zásadu postupovat tak při pečlivém uvážení všech okolností a nehodnotil důkazy podle jejich skutečného obsahu a významu. Porušil tak zásadu volného hodnocení důkazů dle § 2 odst. 5 tr. ř. Státní zástupce se pak domáhal, aby byla opětovně vyslechnuta svědkyně Alice F. a bylo uváženo, zda nebude nutno vyslechnout veškeré spolupracovníky, případně další osoby, které měly přístup do kanceláře obžalovaného, zda znají inkriminované listiny, případně zda tyto listiny nezasílaly z e-mailové adresy obžalovaného na e-mailovou adresu svědkyně Alice F. Na závěr pak navrhl, aby odvolací soud dle § 258 odst. 1 písm. c) tr. ř. napadený rozsudek zrušil, aniž navrhl další postup v této věci. V řízení před odvolacím soudem státní zástupce, i přes předložení dokladů potvrzujících pořízení kopie spisu ERÚ k výstavbě FVE společností APTPOWER, a.s., již v roce 2015, plně setrval na obsahu odvolací argumentace a navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci soudu prvního stupně.

4. K jednotlivým argumentům podaného odvolání, prostřednictvím svého obhájce JUDr. Lubomíra Pánika, obžalovaný podal písemné vyjádření, které před odvolacím soudem bylo předneseno. Uvedené argumenty doplnil kopiemi jednotlivých dokladů, které pak byly provedeny jako listinné důkazy před odvolacím soudem. Pro stručnost je nutno konstatovat, že obžalovaný fakticky jen rozebral svoji obhajovací argumentaci uplatněnou v řízení před nalézacím soudem a podrobně vymezenou v dílčích vyjádřeních, zejména pak v závěrečné řeči před soudem I. stupně. Ve vztahu k závěru o možném odeslání zfalšovaných inkriminovaných sdělení jinou osobou vyjádřil přesvědčení, že k takovému postupu mohlo dojít, a to s ohledem na nově vyžádaný znalecký posudek Ing. Alexandra Milichovského, který současně odvolacímu soudu předložil. Z obsahu závěrů tohoto znaleckého zkoumání má za to, že existuje řada možností podvržení odesílatele e-mailové adresy i skutečnost, že lze vytvořit i bez přístupu e-mailu odesílatele zprávu tak, aniž by příjemce zprávy rozpoznal její nepravost. Tedy fakticky skutečnost, že předmětné zprávy mohl vytvořit kdokoli, a to jak na počítači obžalovaného, tak jakoukoliv jinou technologií, která obžalovanému nemusela patřit, nemusel jí užívat ani o ní nemusel vědět. Ve vztahu k hodnocení výpovědi svědkyně Alice F. nalézacím soudem je podle obžalovaného nutno posuzovat její vyjádření jako celek, protože její postavení na stavbě souviselo se vztahem k obžalovanému i ke svědku Luboši M. a s vlastnickou strukturou investorských společností a osobním vztahům k ostatním osobám. Pokud se jedná o jednotlivé tvrzení této svědkyně ke konkrétním skutečnostem a pojmům, je zřejmé, že tato se vyjadřovala značně neurčitě, svoji úlohu při vyřizování licence bagatelizovala. Současně poukázal na obsah podrobného rozboru jejích jednotlivých výpovědí a tvrzení, jak je učiněno v řízení před soudem I. stupně. Rozporů a nejasností v jejích výpovědích je celá řada. Podle obžalovaného při posuzování motivace zfalšování podkladů pro schvalovací řízení mělo být přihlédnuto i k zájmům dalších jednotlivých osob. Poukázal pak na samotnou právní a vlastnickou strukturu společnosti TAKU-TECH, a.s., APT FOR, a.s., a APTPOWER, a.s., a dalších, v nichž svědkyně Alice F. byla účastna jako členka statutárních orgánů. Tyto společnosti nebyly ovládány obžalovaným či svědkem Lubošem M., ale zejména Filipem T. přičemž vztahy investorů byly rozporné a do jisté míry vyhocené tak, že mezi nimi probíhá soudní řízení. Motivace byla významná v té souvislosti, že převodce společnost TAKU-TECH, a.s., faktického vlastníka Filipa T. převáděla FVE na společnost APTPOWER, a.s., posléze vlastněné svědkem Lubošem M. přičemž bylo garantováno, že elektrárna bude dokončena a bude funkční a bude splňovat předpokládané vlastnosti, tedy uvedení do provozu v roce 2010 s podmínkou udělení licence. Z toho pak plyne, kdo měl a mohl mít zájem a motivaci k tomu, aby licence v roce 2010 byla udělena. Pokud se jedná o tvrzenou motivaci obžalovaného na zprovoznění FVE v roce 2010, obžalovaný zdůraznil, že samotný pozemek koupil již v roce 2005 a jeho prodej se uskutečnil

v roce 2012 za cenu, která stoupala v návaznosti na řadu faktorů, zejména v souvislosti s rozvojem průmyslové výstavby v této oblasti. Podle obžalovaného prodej pozemku byl z požadavku financující banky a s licenčním řízením nijak nesouvisí. Také vyjádřil nesouhlas s tím, že by mezi zájmy obžalovaného a svědkyní Alicí F. nebyla žádná kontrapozice. S ohledem na to, že svědkyně řídila vše, co souviselo s licenci, a zajišťovala podklady, je zřejmá její přímá zainteresovanost. Poté, co vešlo ve známost vyšetřování, muselo být zřejmé, že někdo předmětný stav způsobil a nikdo nechtěl být podezřelý z takové účasti. Zjednodušeně řečeno, zájmy svědkyně Alice F. a obžalovaného nebyly shodné, ale v přímém rozporu.

5. Ve vztahu k argumentaci státního zástupce o tom, že obžalovaný připustil možnost odeslání inkriminovaných dokladů Alicí F. poukázal na skutečnost, že své obecné vyjádření učinil v návaznosti na konkrétní situaci, kdy mu bylo předestřeno odeslání dokladů z jeho počítače a nebyla technicky připuštěna jiná varianta, jak k tomu mohlo dojít, současně za stresové situace, kdy nepřemýšlel o ničem jiném, než aby se ze zadržení a možné vazby dostal. Poukázal ovšem na svá předchozí vyjádření v rámci podaných vysvětlení, kdy popřel, že by takové doklady napsal, přičemž jen připustil, že doklady přeposílat mohl, ale nedokáže říct, zda tak učinil.
6. Ve vztahu k argumentaci, že u obžalovaného byly nalezeny materiály týkající se ERÚ, včetně předmětných listin, a tvrzení o nemožnosti opatření takovýchto dokladů ze spisu ERÚ, obžalovaný předložil jednotlivé materiály dokladující, že na žádost společnosti APTPOWER, a.s., ze dne 28.1.2015 byla ERÚ zaslána kopie licenčního spisu na CD. To doložil jednotlivými listinami o komunikaci mezi oběma subjekty. Z toho vyplývá, že aktuální přepis ERÚ na dotaz státního zástupce nebyl vyčerpávající a úplný. Za takové situace nelze znevěrohodnit osobu a výpověď svědka Luboše M. jak to státní zástupce učinil. Obžalovaný pak dále opakoval své argumenty k hodnocení obsahu telefonického rozhovoru, na nějž odvolatel poukazoval, i snahu o kontakt na svědkyni Ing. Lenku R., jak v průběhu řízení vysvětloval. Zdůraznil, že obžalovaný nepatřil do skupiny ani dodavatele stavby, ani převodce a na dokončení stavby a uvedený provoz nebyl zainteresován. Ze strany investora nárok na vydání licence byl fakticky splněn, po formální stránce je otázkou, zda za tehdejšího stavu legislativy při předložení uvedených dokladů bylo třeba dalšího stavebního řízení či nikoliv. Samotnou stavbu realizovala jako dodavatel Skanska, a.s., která s takovými stavbami měla zkušenosti. Při změně vlastnictví projektu za případné vady odpovídal převodce TAKU-TECH, a.s., vůči němuž bylo v krajním případě možno uplatnit odpovědnost za vady a nedodržení podmínek smlouvy, což by pro převodce mělo nepříznivé důsledky. I v tom je možno vidět motiv a zájem na zprovoznění a získání licence do roku 2010. S vlastnictvím pozemku a jeho převodem to nemělo pak nic společného a bylo to bez vlivu na majetkové poměry obžalovaného. Závěrem pak konstatoval, že rozhodnutí soudu I. stupně, včetně odůvodnění, považuje za správné a zákonné a odvolání shledal nedůvodným.
7. Věc byla předložena Vrchnímu soudu v Olomouci, jako soudu odvolacímu, dle § 252 tr. ř. Bylo zjištěno, že odvolání státního zástupce bylo podáno oprávněnou osobou dle § 246 odst. 1 písm. a) tr. ř., v zákonné lhůtě dle § 248 odst. 1 tr. ř. a splňovalo podstatné náležitosti dle § 249 odst. 1, odst. 2 tr. ř. Odvolací soud proto neshledal podmínek pro rozhodnutí o zamítnutí či odmítnutí tohoto odvolání podle § 253 tr. ř. Současně je nutno konstatovat, že odvolacímu soudu věc byla předložena i s odvoláním poškozené společnosti OTE, a.s., z jejíhož oprávněného prostředku vyplynulo, že s vědomím, že jí nepřísluší právo odvolání do výroku o vině a že soud I. stupně o vzneseném nároku na náhradu škody v případě zprošťujícího rozsudku nemohl rozhodnout jinak, z procesních důvodů proti výroku

rozsudku podala odvolání ve smyslu § 246 písm. d) tr. ř. V doplnění odůvodnění odvolání pak vyslovila názor, že soud I. stupně nesprávně vyhodnotil důkazy, respektive nedostatečně je zdůvodnil ve vztahu k tomu, proč svědkyni Alici F. hodnotil jako nedůvěryhodnou a nezabýval se dostatečně okolnostmi, které způsobily, že předmětné padělané listiny se nacházely u svědka Luboše M. doma, zejména pak nebyly dostatečně prověřeny důkazy výpovědi svědka Luboše M. a spisem ERÚ. Podle poškozeného zjištěné důkazní prostředky neodůvodňovaly bez dalšího uzavření případu se závěrem o nevině obžalovaného a dokazování mělo pokračovat. O tomto oprávněném prostředku Vrchní soud v Olomouci rozhodl samostatně v neveřejném zasedání dne 23.7.2018 usnesením pod č. j. 1 To 17/2018-2341, jímž podle § 253 odst. 1 tr. ř. odvolání OTE, a.s., zamítl jako podané osobou neoprávněnou, z důvodů podrobně rozvedených v odůvodnění tohoto rozhodnutí. Za tohoto stavu věci Vrchní soud v Olomouci dle § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jež byly předmětem konkrétně vymezeného oprávněného prostředku podaného státním zástupcem, tedy prioritně výroku o vině, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo z hlediska vytýkaných vad, když k vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, mohl odvolací soud přihlídnout jen tehdy, pokud by měly vliv na správnost výroku, proti němuž bylo podáno odvolání a současně byl limitován při tomto přezkumu ustanovením § 254 odst. 2 tr. ř. a dospěl k závěru, že odvolání státního zástupce není důvodné.

8. Předně je třeba konstatovat, že řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku, netrpělo žádnými závažnými procesními vadami předpokládanými v ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř., jež by měly dopad na nesprávnost skutkových zjištění či porušení práva obžalovaného na jeho obhajobu, případně i na práva dalších stran a výsledky trestního řízení. V něm byla respektována všechna příslušná ustanovení, týkající se zejména zabezpečení práva na obhajobu obžalovaného, který měl od počátku trestního stíhání obhájce, jež si zvolil, a po celou dobu trestního řízení jimi byl řádně zastupován. Obhájci měli možnost se účastnit, a také se zúčastňovali, jednotlivých úkonů trestního řízení jak v průběhu přípravného řízení, tak před nalézacím soudem. Byla dodržena všechna ustanovení, týkající se samotného zahájení trestního stíhání, seznámení se spisem a také obžaloba byla podána pro skutek, který v usnesení o zahájení trestního stíhání byl obsažen a byla takto zachována i zásada totožnosti skutku. Obžalovaný měl možnost vyjádřit se k obsahu skutků, pro něž bylo trestní stíhání vůči němu vedeno, a to jak v přípravném řízení, tak v řízení před nalézacím soudem a svoji obhajobu a s ní související práva řádně uplatnil.
9. Pro posouzení správnosti skutkových závěrů napadeného rozsudku a oprávněnosti skutkových námitek státního zástupce bylo především rozhodné, zda nalézací soud v průběhu tohoto dokazování a v rámci hodnocení jednotlivých, zákonně provedených důkazů, postupoval vždy a důsledně v souladu se svými povinnostmi, jež jsou z obecného hlediska vymezeny v ustanoveních § 2 odst. 5, odst. 6 tr. ř., a na ně navazujících dalších ustanovení trestního řádu, které vymezují konkrétní zákonné podmínky pro provedení důkazů a jejich způsob hodnocení ve vztahu k základním postulátům trestního řízení, aby byl zajištěn základní účel trestního řízení, tedy odhalit pachatele trestného činu a jeho spravedlivé potrestání, za podmínek zajištění spravedlivého procesu, řádného zákonného procesu (tzv. „fair“ procesu). Ten je vymezen jednotlivými procesními zárukami, zejména zajištěním právem na veřejnost řízení a rozhodnutí, přiměřenou rychlost řízení, spravedlivé projednání věci a v rámci něho uplatnění principů rovnosti zbraní a kontradiktornosti řízení, přítomnosti při jednání a účasti u výsledku svědků a možnost kladení otázek a dalšími právy obhajoby. Z něho také vyplývá i další podstata trestního řízení, aby nikdo, komu není vina bezpečně prokázána, nebyl odsouzen. Dle § 2 odst. 5 tr. ř. orgány činné v trestním řízení jsou povinny postupovat v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v trestním řádu

a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Ani doznání žalovaného nezbavuje orgány činné v trestním řízení povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu. V přípravném řízení orgány činné v trestním řízení objasňují způsobem uvedeným v tomto zákoně i bez návrhu stran stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch osoby, proti níž se řízení vede. V řízení před soudem státní zástupce a obžalovaný mohou na podporu svých stanovisek navrhopvat a provádět důkazy. Především státní zástupce je povinen dokazovat vinu obžalovaného. To nezbavuje soud povinnosti, aby sám doplnil dokazování v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí.

10. Povinnost orgánů činných v trestním řízení při hodnocení provedených důkazů, založená na zásadě volného hodnocení důkazů tak, jak je zahrnuta v ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř., spočívá v hodnocení důkazů orgány činnými v trestním řízení, v tomto případě soudem, aniž by byl tento vázán zákonnými rigidními pravidly, vycházejíc z volného, tedy zákonem nevymezeného uvážení. Tato zásada nutí soud přihlédnout k okolnostem konkrétního případu, k jeho zvláštnostem, charakteristickým rysům a brání obecně mechanickému postupu při hodnocení důkazů. Zákon nestanoví a nepřikládá a priori žádnému z důkazů zvláštní význam. Soud při hodnocení provedených důkazů musí postupovat tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž tyto důkazy hodnotí podle svého vnitřního přesvědčení, založeném na pečlivém uvážení všech okolností případu jak jednotlivě, tak v jejich souhrnu. Hodnocení musí činit z hlediska závažnosti důkazů, tedy vyloučí důkazy nepodstatné, takové, z nichž nelze učinit poznatky o předmětu dokazování a důkazy posuzuje i z hlediska zákonnosti, tedy zda důkazy nebyly provedeny v rozporu s procesními předpisy a zda nelze v důkazním řízení shledat pochybení, která by měla povahu podstatných vad řízení. Důkazy je třeba podrobit hodnocení z hlediska věrohodnosti a pravdivosti, na základě analýzy jednotlivých poznatků, pocházejících ze samotného konkrétního důkazu, při hodnocení ve vztahu k dalším provedeným důkazním prostředkům. Tato zásada je vybudována na vnitřním přesvědčení orgánů činných v trestním řízení, jež není projevem libovůle nebo svobody takového orgánu, ale je vytvářena na přísně logickém základě, opírajícím se o právní vědomí, všestranné, hluboké a logické zhodnocení důkazů v jejich vzájemných souvislostech, s přihlédnutím ke všem okolnostem případu. Takovéto hodnocení musí být obsaženo v odůvodnění rozhodnutí. Je také významné, že podle § 220 odst. 2 tr. ř. soud při svém rozhodování smí přihlížet jen ke skutečnostem, které byly probrány v hlavním líčení a opírat se o důkazy, které strany předložily a provedly, případně které sám doplnil. V tomto ustanovení je promítnuta zásada bezprostřednosti (viz § 2 odst. 12 tr. ř.). Soud je povinen vytvářet skutkový základ pro své rozhodnutí jen za použití důkazů provedených přímo při hlavním líčení, za účasti a případně součinnosti stran a pod jejich kontrolou, včetně uplatnění kontradiktorních prvků řízení (§ 215 tr. ř.) a případně účasti veřejnosti. Svá skutková zjištění může soud opírat jen o okruh takto provedených důkazů, z nichž vychází jeho rozhodnutí. Skutečnosti probrané v hlavním líčení jsou takové, kterými se soud zabýval v průběhu hlavního líčení na podkladě podané obžaloby, při zachování totožnosti skutku zejména tím, že prováděl dokazování k jejich prokázání. Důkazy, které byly provedeny v hlavním líčení, se rozumí dokazování uskutečněné v průběhu hlavního líčení soudem, případně stranami, k předmětu dokazování vymezeném obžalobou, za dodržení zásad ústnosti, bezprostřednosti a ostatních v úvahu přicházejících zásad trestního řízení (srov. Komentář trestního řádu, str. 2728, vyd. C. H. BECK, 7. vydání autorů Prof. JUDr. Pavel Šámal a kol.).
11. K tomu je třeba zdůraznit, že zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí, je prvořadým úkolem soudu I. stupně. Plyne to ostatně i z omezení, která zákon stanoví pro odlišně vyznívající

rozhodnutí soudu II. stupně. Ten je podle § 259 odst. 3 tr. ř. oprávněn se „odchýlit od skutkového zjištění soudu I. stupně jen tehdy, jestliže v odvolacím řízení

- a) provedl znovu některé pro skutkové zjištění podstatné důkazy již provedené v hlavním líčení, nebo
- b) provedl důkazy, které nebyly provedeny v hlavním líčení.“

12. Přitom provádění důkazů odvolacím soudem je limitováno jednak z hlediska jeho rozsahu (odvolací soud musí věc podle § 259 odst. 1 tr. ř. vrátit soudu I. stupně, „jsou-li skutková zjištění tak nedostatečná, že je nutno hlavní líčení opakovat nebo provádět rozsáhlé a obtížně proveditelné dokazování, resp. není podle § 263 odst. 7 tr. ř. oprávněn provést dokazování, které by znamenalo nahrazovat činnost soudu I. stupně“), tak z hlediska jeho důvodů (odvolací soud nemůže důkazy opakovat jen proto, aby je mohl hodnotit odlišným způsobem), neboť „odvolací soud je vázán hodnocením těchto důkazů soudem I. stupně, s výjimkou těch důkazů, které odvolací soud ve veřejném zasedání znovu provedl.“
13. Do hodnotící činnosti soudu I. stupně tedy může odvolací soud zasahovat jen v těch případech, že toto hodnocení nesplňuje požadavky § 2 odst. 6 tr. ř. Nadřízený soud může vytknout nalézacímu soudu např. nelogičnost jeho hodnocení, nepřehlédnutí k okolnostem významným pro rozhodnutí, opomenutí nějakého důkazu či zkreslení jeho obsahu. Nemůže však žádným způsobem zavazovat soud I. stupně, jak má ten či onen důkaz hodnotit. Z pohledu požadavku na jiné hodnocení důkazů odvolacím soudem je nutno uvést to, že odvolací soud nemůže podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř. napadený rozsudek zrušit jen proto, že sám na základě svého přesvědčení hodnotí tytéž důkazy s jiným v úvahu přicházejícím výsledkem, jestliže soud I. stupně postupoval při hodnocení důkazů důsledně podle § 2 odst. 6 tr. ř., neboť v takovém případě nelze napadenému rozsudku vytknout žádnou vadu ve smyslu uvedeného ustanovení (viz též R 53/92).
14. Dle názoru Vrchního soudu v Olomouci napadený rozsudek ve vztahu k výše vymezeným zásadám dokazování a obsahu rozhodnutí netrpí žádnými podstatnými vadami, pro něž bylo nutno shledat rozhodnutí o vině obžalovaného nepřezkoumatelným, nesrozumitelným, a že by se nalézací soud dostatečně logicky a úplně nevypořádal s podstatnými skutečnostmi významnými pro základní závěr, zda trestné jednání, které mu bylo kladeno za vinu, skutečně a bez jakýchkoli pochybností spáchal právě on. Obsah velmi podrobného, řádně strukturovaného a přehledného odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela srozumitelný a je z něj zřejmé, z jakých konkrétních důvodů nalézací soud neshledal skutkové okolnosti za natolik prokázané, aby nevylučovaly jinou možnost, než vědomé konkrétní klamavé jednání spáchané obžalovaným, směřující k uvedení v omyl a k neoprávněnému vydání úředního rozhodnutí ERÚ a tím i k zisku z neoprávněného nároku na vyšší výkupní cenu za výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů a způsobení škody.
15. Je třeba také zdůraznit, že aplikace principu rozhodování o vině obžalovaného je založena na zásadě v pochybnostech ve prospěch obžalovaného, vycházející ze zásady presumpce neviny, je v trestním řízení přípustná, jen při vyčerpání rozsahu dostupných důkazů, nezbytných pro rozhodnutí o vině v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. ř. (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu R 22/1967, R 54/2000 a další Sb. rozh. trest.). Současné trestní řízení je postaveno na zdůrazněné úloze státního zástupce prokazovat vinu obžalovaného v řízení před soudem, při dodržení zákonného procesu dokazování, včetně podmínek kontradiktornosti řízení, když obžalovaný není povinen svoji nevinu dokazovat ani uplatňovat návrhy či přímo předkládat důkazy o své nevině. Státní zástupce tedy nese za stát odpovědnost za prokázání skutečností svědčících o vině. V tomto důkazním procesu soud, v návaznosti na iniciativu stran, zejména strany obžaloby a obhajoby, není ovšem zbaven povinnosti, aby sám doplnil dokazování

v rozsahu potřebném pro rozhodnutí. Z hlediska jednotlivých konkrétních výše uvedených námitek odvolání je ovšem významné, že argumentace opravného prostředku a postoje státního zástupce byly opřeny v podstatné části o odlišné hodnocení jednotlivých důkazů oproti nalézacímu soudu, vycházející zejména z nekritického hodnocení výpovědi jediné svědkyně Alice F. o níž byl od počátku opřen základní závěr podezření obžalovaného z předložení dvou zfalšovaných dokladů ke správnímu řízení, aniž, na rozdíl od nalézacího soudu, dostatečně kriticky nahlížel na celý způsob jejího vyjádření, rozpornost jejích tvrzení a obsah dalších důkazů, které jsou s jejími částečně nejasnými a nepřesvědčivými údaji ve značném protikladu. Svůj návrh na opakování výsledku této jediné svědkyně, jež měla obžalovaného usvědčovat a před soudem byla již obsáhle vyslechnuta a strany jí mohly klást dotazy k jejím tvrzením a požadovat potřebná vysvětlení, nepodložil žádným podstatným argumentem, pro který by opakování výsledku mohlo být shledáno opodstatněným. Odvolací soud se neztotožnil s tvrzením odvolatele o vágnosti, případně stručnosti či nejasnosti, hodnocení svědkyně Alice F. ze strany nalézacího soudu. Naopak při konstatování obsahu její výpovědi s poukazem na jednotlivé rozpornosti zcela transparentně v rozsudku vymezil důvody, které jej k takovému kritickému hodnocení vedly (srov. zejména str. 30 a násl.). Skutečnost, že tato svědkyně byla na včasném zajištění provozu FVE osobně a nepochybně i ekonomicky zainteresována, je zcela zřejmá. Od počátku musela být podezřelou z toho, že vědomě, jako osoba zodpovídající za předložení potřebných dokladů pro udělení licence, uvedené falešné podklady předložila a tedy nelze u ní vyloučit i snahu tuto odpovědnost přenést na další osoby. Argumenty, o něž státní zástupce také částečně opřel svou odvolací námitku o deformaci důkazů ze strany soudu, ve vztahu k části tvrzení svědka Luboše M., ale i samotného obžalovaného, zcela ignorovaly jak průběh trestního řízení, tak i nově předložené doklady obžalovaným v rámci odvolacího řízení. Také eventualitu, že někdo z neustanoveného množství osob, jež se v kritické době v roce 2010, tedy před více jak 7 lety, měly pohybovat ve společné kanceláři v administrativní budově v Ústí nad Labem, odkud mělo dojít k odeslání obou předmětných padělaných dokladů z počítače obžalovaného, by mohl disponovat konkrétními podstatnými informacemi významnými pro posouzení viny obžalovaného, nastolil jen jako širší možnost bez konkrétního podkladu. Také obsah telefonního záznamu rozhovoru obžalovaného se svědkyní Ing. Lenkou R. není možno bez dalšího interpretovat jako prokázaný zájem obžalovaného na jejím ovlivnění a snahu o zastření své úlohy v případě. Postup orgánů přípravného řízení i státního zástupce má nepochybně reálný základ v důvodném podezření o účasti obžalovaného na spáchání skutku na základě původně shromážděných důkazů. Toto podezření se ovšem v řízení před soudem nepodařilo beze všech rozumných pochybností zcela prokázat.

16. Podle odvolacího soudu jsou pak závěry napadeného zprošťujícího rozsudku naprosto v souladu s obsahem provedených důkazů a nepochybně správně vyhodnocenou skutkovou situací, nepotvrzující dostatečně rezolutně a bez jakýchkoliv pochybností, že to byl právě obžalovaný, který vytvořil padělané doklady, případně vědomě takto padělané doklady přeposlal Alici F., aby tak uvedl v omyl zaměstnance ERÚ a neoprávněně tak dosáhl vydání konkrétního rozhodnutí o udělení licence k provozování FVE v Krupce a s tím souvisejícího neoprávněného zisku z uplatnění podpory využívání obnovitelných zdrojů, na něž by vzhledem k formálně nesprávnému průběhu stavebního řízení nevznikl nárok.
17. Pro úplnost vypořádání se s obsahem odvolacích námitek odvolací soud považuje za významné rekapitulovat základní důkazní závěry. Je nepochybné, že samotná podstata skutku má reálný základ v tom směru, že obžalovaný, neformálně vykonávající různé konkrétní činnosti při zajišťování realizace záměru výstavby několika fotovoltaiických

elektráren, ale i dalších energetických zdrojů a dlouhodobě spolupracoval se svým známým Lubošem M., jenž byl činný v rámci několika obchodních korporací, mimo jiné i APTPOWER, a.s., ENERGO PLUS CZ o.p.s., GENOVA, s.r.o. Obžalovaný již v roce 2005 koupil od Pozemkového fondu ČR pozemky za cenu zhruba 500.000 Kč v katastru obce Unčín u Krupky, na nichž následně v průběhu roku 2009 - 2010 byla realizována výstavba FVE Krupka. Při realizaci záměru výstavby se Luboš M. spojil zejména z finančních důvodů s dalšími osobami, zejména Filipem T. a společností TAKU-TECH, a.s., která uzavřela dne 26.8.2010 smlouvu o výstavbě FVE se společností Skanska, a.s. (č.l. 821), která skutečně FVE vystavěla. Za objednatele byla určena pověřeným zástupcem Alice F.. Dne 9.12.2010 Energetickým regulačním úřadem (dále ERÚ) bylo vydáno rozhodnutí č. j. 12641-11/2010-ERÚ, jež nabylo právní moci téhož dne, o udělení licence č. 111017396 na licencovanou činnost – výrobu elektřiny na dobu 25 let ode dne právní moci tohoto rozhodnutí pro fotovoltaickou elektrárnu APTPOWER v obci Krupka, k. ú. Unčín u Krupky, na výrobu elektřiny z fotovoltaických zdrojů, které této společnosti založilo nárok na garantovanou výkupní cenu za výrobu elektřiny z fotovoltaických zdrojů, uvedených do provozu v roce 2010, a to s garancí po dobu 15 let od roku uvedení zařízení do provozu jako minimální (§ 6 odst. 1 písm. b/ zákona č. 180/2005 Sb., zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, ve znění ke dni udělení licence) s maximem na 20 let. Obžalovaný se na počátku realizace takového plánu podílel na opatření jednotlivých podkladů, zejména územního souhlasu ze dne 6.11.2009, které podle původních představ a částečně nejasného výkladu stavebního zákona (§ 103 a § 104 z. č. 183/2006 Sb.) umožňovaly výstavbu takového díla bez řádného stavebního povolení (srov. č.l. 646, 748). Metodickými pomůckami Ministerstva pro místní rozvoj k podmínkám umístění, povolování a užívání fotovoltaických staveb a zařízení a následnými dalšími výklady bylo nejpozději 26.11.2009 vymezeno, že výstavba tzv. solárních parků vyžaduje provedení řádného stavebního řízení na základě stavebního povolení. Na zajištění a realizaci organizačních i formálních podmínek výstavby FVE se nepochybně zúčastnily další osoby, mimo jiné i Ing. Lenka R. pověřená za APTPOWER, a.s., jednat s ERÚ (srov. č.l. 809). Tyto osoby a společnost aktuálně nereagovaly na uvedený výklad a potřebu provedení stavby na základě řádného stavebního povolení. Společnost ENERGO PLUS CZ, o.p.s., zastoupená obžalovaným, ještě dne 17.8.2010 postoupila práva vyplývající z územního souhlasu k výstavbě FVE na APTPOWER, a.s. (č.l. 925). Za této situace před udělením licence doložila Ing. Lenka R. ERÚ dne 1.12.2010 zfalšované sdělení stavebního odboru MěÚ Krupka (č.l. 433, 928), datované 19.5.2010, jehož podstatou bylo prohlášení, že již nebude vydáváno stavební povolení a stavebník může zahájit stavbu dělení po předchozí urgenci a projednání. Tomu předcházela komunikace mezi Ing. Lenkou R. a Alicí F. ze dne 22.11.2010 (č.l. 430), která byla dána na vědomí i Janu K. aktuálnímu předsedovi představenstva APTPOWER, a.s., v níž bylo doslovně požadováno předložení prohlášení takového obsahu. V průběhu trestního řízení bylo zjištěno, že takový doklad byl postupně přeposlán dne 30.11.2010 v 17:30 hod. elektronicky z e-mailové adresy užívané obžalovaným na e-mailovou adresu Alice F. a tato ji obratem odeslala Ing. Lence R., která ji následující den v listinné podobě předložila ERÚ. Další padělané a nepravdivé sdělení (č.l. 932) předložila Ing. Lenka R. těsně před vydáním licenčního rozhodnutí, jímž měl Stavební odbor Městského úřadu města Krupky s datem 6.12.2010 mimo jiné sdělit, že oznámené užívání stavby (dočasné) bere na vědomí. Takový doklad pak byl stejným postupem nejdříve elektronicky odeslán dne 8.12.2010 v 19:10 hodin z e-mailové adresy obžalovaného na e-mailovou adresu Alice F., která toto sdělení obratem přeposlala dne 8.12.2010 ve 20:28 hodin Ing. Lence R. Na ERÚ pak s největší pravděpodobností pověřený Ing. Jan K. doplnil uvedený doklad údajem o telefonickém ověření tohoto sdělení na MěÚ Krupka s tím, že stavbu lze užívat (srov. č.l. 1034), ač je zcela zřejmé, že k takovému ověření nikdy nedošlo a musel si být vědom výkladu stavebního

zákona o nezbytnosti předložení kolaudačního rozhodnutí ke stavbě. Ve stejný den 9.12.2010 byla FVE udělena licence k výrobě elektřiny (č.l. 1035). Není pochyb o tom, že samotná FVE byla reálně vystavěna a byla uvedena do provozu. Teprve na základě kontroly provedené dodatečně ERÚ byly zjištěny formální nedostatky, jež vedly k podání trestního oznámení (č.l. 1) ze dne 19.3.2013. Ty pak byly předmětem hodnocení, jež vyústilo v zahájení trestního stíhání jen vůči obžalovanému, ovšem pro jiné, než v trestním oznámení uvedené, formální nedostatky (např. chybějící výpis z RT, finanční předpoklady a vymezení území FVE, výpis z insolvenčního rejstříku apod.). Podstatou důkazního řízení bylo prokazování, zda to byl právě obžalovaný, jenž uvedené dva falešné vytvořené podklady vědomě odeslal uvedenou cestou ERÚ, případně je sám vyhotovil. Bylo zjištěno, že k jejich vyhotovení byly využity předchozí řádně vydané doklady MěÚ Krupka, zejména uvedený územní souhlas (č.l. 646), z něhož bylo použito shodné jednací číslo, ač každý doklad vydaný MěÚ Krupka má vždy odlišné číselné označení. Bylo také zjištěno, že takový doklad by uvedený úřad nikdy nevyhotovil, neboť by byl v rozporu s výkladem o nezbytnosti řádného stavebního řízení při výstavbě FVE, jež nebylo nikdy zahájeno. Nalézací soud se velmi podrobně zabýval hodnocením základní obhajoby obžalovaného v tom směru, že k vyhotovení falešných dokladů mohlo dojít jinou osobou, a to například na tiskárně v kanceláři, kterou užívalo více osob, včetně Alice P. a vzhledem k přednastavení jeho emailové schránky, k přenesení dokladu a další popsané cestě na ERÚ byl jeho volně přístupný počítač jen využit. Takovou možnost pak shledal za nevyvrácenou jak s ohledem na množství důkazních zjištění potvrzujících tvrzení obžalovaného, že se aktuálně konkrétními podmínkami zajištění podkladů této FVE nezabýval, tak obsahem zjevně rozporných vzájemně protikladných tvrzení svědkyně Alice P., u níž bylo poměrně spolehlivě prokázáno, že se sama na zajišťování podkladů podílela a bylo to jejím úkolem. Byla také na úspěšnosti své činnosti, tzv. projektové manažerky, ekonomicky zainteresována. O požadavku řádného stavebního řízení, zakončeného kolaudačním rozhodnutím, byla také nepochybně informována, jak o tom svědčí nalezený metodický návod ERÚ (č.l. 235, konkrétně č.l. 240, obsahující takový požadavek), s osobními poznámkami této svědkyně.

18. Pokud se jedná o konkrétní odvolací námitky, podle odvolacího soudu tedy není možno především souhlasit odlišným částečně jednostranným náhledem státního zástupce na evidentní nesrovnalosti ve výpovědi této svědkyně, včetně samotného průběhu a způsobu jejího vystupování v trestním řízení a nevěrohodnost jejího tvrzení, že se na zajišťování podkladů nepodílela. Ostatně v průběhu celého řízení nikdy rezolutně neprohlásila, že konkrétní doklady jí předložil právě obžalovaný. Podle odvolacího soudu z obsahu komunikace a předložených podkladů je zřejmé, že osoby konkrétně zainteresované na zajištění podkladů pro vydání licence vzhledem k vytvoření nepravdivých dokladů si musely být vědomy toho, že zde existuje rozpor mezi původním výkladem o možnosti realizovat stavbu FVE jen zjednodušeným řízením na základě územního souhlasu a aktuální situace, kdy bylo požadováno řízení na základě stavebního povolení a kolaudace stavby, což do konce roku 2010 nebylo možno již zajistit. Tento nedostatek musel být aktuálně řešen. Takové situace si musel být nepochybně vědom i Ing. Jan K. podílející se na shromažďování podkladů pro udělení licence v ERÚ, jinak by doklad nepravdivě neoznačil doložkou, jež postup zjednodušeného stavebního řízení před vydáním licence zdánlivě „legalizovala“. Odvolací soud ovšem nemohl přijmout ani tvrzení obžalovaného, že na výstavbě FVE neměl zájem. Naopak je zcela zřetelné, že byl od samého počátku projektu výstavby energetických zdrojů jednou z hlavních osob, jež zajišťovala podklady, byl v osobním i ekonomickém propojení s další významnou osobou Luboše M. a hlavně byl vlastníkem pozemků, na nichž byla výstavba realizována. Nepochybně se nejednalo o náhodu, ale jednoznačný promyšlený záměr, jehož výsledkem byl zásadní ekonomický přínos

pro obžalovaného při následném prodeji pozemku se ziskem přes 17 milionů korun. Od využití pozemku a ziskovosti takového podnikání je nutno vždy dovozovat aktuální cenu nemovité věci. Musel mít tedy také osobní zájem, aby výstavba FVE byla úspěšně realizována. Nepochybně nelze také přijmout náhled obžalovaného na výhradní zájem jiných osob (zejména Filipa T. a společnosti TAKU-TECH, a.s.) na zajištění provozu FVE, když tyto na realizaci původního záměru její výstavby participovaly z obchodních důvodů, přičemž provoz a ekonomické výsledky z výroby elektřiny by směřovaly do obchodní skupiny kolem Luboše M. tedy i obžalovaného. Odvolací soud se nemohl ztotožnit s náhledem státního zástupce na výpověď Luboše M. jen pro zdůrazňovaný rozpor mezi závěrem o obsahu zprávy ERÚ o době pořízení kopie dokladů obsahujících i falešná sdělení, když obžalovaný u odvolacího soudu doložil, že ihned po svém prvním výsledku, ještě před zahájením trestního stíhání dne 28.1.2015 (č.l. 345), nejdříve předložil kopii jednoho z těchto dokladů (č.l. 350 – 351) a následně Luboš M. za společnost APTPOWER, a.s., požádal o kopii celého spisu ERÚ na CD, jež obdržel dne 2.2.2015 (srov. č.l. 2376). Z faktu, že při domovní prohlídce realizované dne 12.5.2015 v bydlišti obžalovaného byly zajištěny kopie obou uvedených dokladů, ovšem již s poznámkou Ing. K. nelze dovodit žádný závěr ve vztahu k posouzení viny obžalovaného na vytvoření takových falešných dokladů v roce 2010. Nelze tedy z toho dovodit ani nesprávnost hodnocení výpovědi svědka Luboše M. soudem. Naopak takto byl potvrzen závěr nalézacího soudu na neúplnost zprávy ERÚ předloženou státním zástupcem. Je samozřejmě otázkou, kdo konkrétně řešil uvedený nedostatek formálních podkladů pro udělení licence a byl konkrétně činný při zajištění zfalšovaných podkladů pro ERÚ. Je stejně možné, ale i poměrně logické, že kromě svědky Ing. Lenky R. a Alice F. se otázkou absence všech podkladů pro udělení licence zabývalo více osob, nevylučujíc i obžalovaného, když se jednalo o záležitost zcela zásadní. To, že by se nyní od takové činnosti distancovali, je pochopitelné. Stejně tak je ovšem možné, že Alice F. která prokazatelně byla osobou zajišťující nezbytné podklady, si uvedené zfalšované doklady opatřila sama, případně je i sama vyhotovila na zmiňované kopírce a skeneru a skutečně jen využila přednastavené elektronické adresy k postupnému přeposlání přes volně dostupný počítač obžalovaného. Znalecký posudek znalce Ing. Alexandra Milichovského, předložený obžalovaným až v řízení před odvolacím soudem a provedený jako listinný důkaz, pro posouzení uvedené skutečnosti nemá žádný podstatný význam. Jeho obecný závěr, že e-mailovou zprávu při přeposílání lze různě upravit, tedy i vložit nepravdivou informaci o odesílateli a provést změnu původního textu, či doplnění o přílohy, je z pohledu konkrétní situace zcela bezpředmětný. Nebyl zjištěn žádný důvod, proč by v uvedené době kdokoliv falšoval údaje na jednotlivých zprávách ve vztahu k obžalovanému. Jestliže by osoby, jež by svoji účast na předložení falešných dokladů chtěly skrýt, protože by si uvědomovaly možné nebezpečí jejich následného odhalení, velmi jednoduše by všechny takové údaje mohly smazat, případně doklady předložit v písemné formě a nikoliv falešně vytvářet dojem, že jejich autorem je obžalovaný. Jedná se tedy o fantazijní obhajovací představu nemající reálný základ.

19. Nalézací soud posuzoval i obsah výpovědí obžalovaného v trestním řízení. Z jeho neurčitých vyjádření o možnosti přeposlání dokladů zjevně nelze dovodit závěr, že by se k takovému vědomému jednání doznal. Mezi nastíněnými variantami skutkového děje nebylo proto možno dojít k jednoznačnému závěru. Zůstávají tak závažné pochybnosti o vině obžalovaného, přičemž nelze nalézt ani předpokládat možnost opatření dalších hodnověrných důkazů, jimiž by takovou pochybnost bylo možno vyjasnit. Odvolací soud se současně ztotožnil se závěrem, že za takové situace nebylo nutno se v trestním řízení dále zabývat otázkami o naplnění dalších znaků žalovaného trestného činu, tedy podmínkami naplnění objektivní stránky skutkové podstaty podvodu, výše škody, významu klamavého jednání na činnost a rozhodnutí pracovníků ERÚ a tedy samotné oprávněnosti k vydání

licence. Z pohledu posouzení viny obžalovaného není také rozhodné další zkoumání a hodnocení podmínek protiprávnosti samotného prokazovaného jednání. K tomu je třeba připomenout, že nejméně Ing. Jan K. [redacted] vykazuje snahu o souladné klamavé jednání k vydání licence bez splnění jejich podmínek. V dosavadním prověřování podezření se orgány činné v trestním řízení nezabývaly zjištěním důvodů takové jeho osobní iniciativy a návaznosti na jednání jediné osoby, se kterou přímo přišel do styku, tedy svědkyní Ing. Lenkou R. [redacted]. Z úřední činnosti odvolacího soudu je pak zřejmé, že Ing. Jan [redacted] byl pravomocně odsouzen pro obdobné jednání v souvislosti se zprovozněním a neoprávněným udělením licence jiné FVE v roce 2010, rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 11.5.2016 pod č. j. 43 T 5/2015-3639 a Vrchního soudu v Olomouci ze dne 19.1.2017 pod č. j. 6 To 58/2016-3919 pro trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. b) odst. 3 písm. b) tr. zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 let.

20. Závěr nalézacího soudu, jímž aplikoval zásadu trestního řízení in dubio pro reo, bylo nutno shledat souladný se zákonem. Napadené rozhodnutí, jímž byl obžalovaný zproštěn obžaloby dle § 226 písm. c) tr. ř., neboť nebylo prokázáno, že skutek spáchal, je zákonné a správné. Výrok o náhradě škody pak byl vydán v souladu s ustanovením § 229 odst. 3 tr. ř. Ze všech těchto důvodů dospěl odvolací soud k závěru, že odvolání státního zástupce je nedůvodné, a proto ho podle § 256 tr. ř. zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Do dvou měsíců od jeho doručení je možno proti němu podat dovolání. Dovolání mohou podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí a obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni (v daném případě u Krajského soudu v Brně). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4 tr. ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu, s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. ř. nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 22. srpna 2018

JUDr. Libor Losa v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Jakobová.

Jana
Jakobová

Digitálně podepsal Jana Jakobová
DN: c=CZ, 2.5.4.97=NTRCZ-64124533,
o=ČR - Vrchní soud v Olomouci [IČ
64124533], ou=správa soudu, ou=243,
cn=Jana Jakobová, sn=Jakobová,
givenName=Jana,
serialNumber=P313552,
title=zapisovatelka
Datum: 2018.09.18 10:31:37 +0200